

ΤΟ ΡΟΜΑΝΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Ευαρίστου Καράνς)

(Ιστορία ενός τραγικού έρωτος)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

“Ο άκόλουθος τής Γαλλ. Πρεσβείας εν Μαδρίτη τής Ισπανίας Κάρολος ... καθήμενος μία τύχια στο παράθυρό του βλέπει έξωφρα δύο ληστές να όμοιούν με τα έπιση γυναιά έναντιον εύγενούς διαβάτου. “Αρπάζει τή ζήφο του, όρμαά, βοηθεί τόν εύγενή και φοιεύει τόν ένα τών ληστών. Τόν έτερον τραυματίζει ό ίδιος ό εύγενής. “Επιστρέφουν κατόπιν εις τή δωμάτιον του Καρόλου σχετίζονται, και δρο-ίζονται άδελφικήν, αιδώνιον φιλίαν. “Ο δισσασθείς εύγενής είναι ό κ. Σαιν Ρεμού, όστις και καλεί τόν Κάρολον στο μέγαρον του διαά να συντήρη τήν σύγγυντιον κήρυξαν Μάρθαν Σαιν Ρεμού, μίαν τών πλέον φημισμένων καλλονών τής Μαδρίτης. “Ο Κάρολος μεταβαίνει παράματι εις τή μέγαρον του Κόμητος τήν έπομένην και μένει θαμβωμένος πρό τής άγγελικής, τής νεραϊδένας ώραιότητος τής κομησσης, ή όποία τού φέρειται έγκαρδία. Αύτην σκέπτεται πλέον, αύτην όνειροπολεί...”

(Συνείχεια εκ τού προηγούμενου)

“Η ανάμνησις τών ξανθών μαλλιών της, τών λόγων της, τής φωνής της, τών ματιών της, ώ τών ματιών της, μ' έβύθιζαν οά μνήη.

“Η συνομιλία μας περιεστράφη οτά πολιτικά και' άρχάς. “Όταν ό κόμης άνεπαύθη τή φρονημά του, τόν έραντισθήκα δημοκρατήν ελιχοινή, ό όποιος ποσιμιά τήν έντευθερίαν άπ' ότι δήποτε άλλο στον κόσμο.

“Η Μάρθα μίλησε μέ συγκίνηση και αύτη για τη Γαλλία. Είχε γεννηθή οτά Παρίσι και άγαπούσε τήν πρωτεύουσαν αυτή του κόσμου από τήν όποιαν ένκουσίος είχαν έξορθή μετά τας 2 Δεκεμβρίου τού 1851.

— Δέν έχω πλέον τήν ένθυμία να επισκέπτοιμαι κατά διαλείματα τήν πατρίδα μου, ειπεν ό κόμης Σαιν Ρεμού, ποσιμιά να ζή μακριά από τας αίσχρότητας τών κράτους αυτού. Ανώ φορές επισκεψθήκαμε τή Παρίσι.

“Αλλά κατόπιν είμεθα εύγενείς έπανενόκοιτες τή ήμερο αύτή ουνιά μας και λησμονηστές τόν έξευτελιωμόν ενός μεγάλου λαού. “Η Γαλλία είναι ή ζωά τών εύγενών καρδιών. Θά γίνη πάλιν έντευθερία και ύπερήφανος. “Ημετις αγαπάμε πολύ τή Γαλλίαν. Φαντασθήτε ότι τήν εις τήν ουνίαν μας έρχονται τά βιβλία, αϊ άρημεσιδες μας και αύτοι οί ύπηρέται μας από τήν Γαλλίαν!

“Εθυμούμεν ποσιμά και τή έλάχιον τής όμιλλας αύτης τής ουνασιστοφής, ή όποία για μένα είναι ακήρα, επειδή ή ουν άκόλουθος τής ενΜαδρίτη Γαλλικής Πρεσβείας.

“Η Μάρθα δέν τή ένρώσεν και μιλούσαν άδωα και μέ τόνον άνδοικόν.

“Ο κόμης άκουμβήσας τέλος τή ζήρη του στον ώρο μου μου ειπες :

— Κάρολε, μην παρεξηγήσες τήν ουνύγγυν μου ή όποία λημονεί τήν θέαν σας.

“Η Μάρθα έρωτες τότε ένα παραξένιο βλέμμα επάνω μου. “Αποούσος ήσως πώς δέχτηκα τή διπλωματική αυτή θέα...

— Έπληρα τότε τή ζήρη τής κομησσης και τής ειπα :

— Κυρία άφρηον τήν θέαν αυτήν έντός ολίγων...

— Τι λέτε. Κάρολε ; ειπεν ό κόμης.

— Φίλε μου, άπήνηρα δέν θα ύπηροσώ ποτέ εις τή έξής κοίτις διεφθαρόμενον. Ανυπόμια πού έλημονήρα ότι ή αυτοκρατορία έγεννήθηκε μέσα στο σίμα. “Από αύθη ό πείσθηθ θα δεχθή τήν παραταίρη μου!

— Πολύ ώραία, ειπεν ή Μάρθα.

— Καλά, προσέδωσαν ό κόμης. Είναι εν τούτοις μεγάλο δυστύχημα, καρδιες ουν τή δική σας να είναι οπάνιες στον κόσμο αυτό.

“Ηταν ή ώρα ή τή πρώτ διαν έξήνηρα από τή εύχόριστο αύτό άνειρο. Κύνταξα γύρω μου και είδα τά πάντα οκοσιανά και ψυχρά.

Μόνον κοντά στην κόμησαν Μάρθαν έξέσα πλέον μέ τή φαντασία μου. Μακριά της δέν άκουγα ούτε έβλεπα τίποτε. “Η ζώη μου ήταν άρηής.

“Έξαφρα έμπήκε στο κοιτώνια μου ό “Ιωσήφ κρατώνιας μία έπιστολή.

Μέ προσκαλοόσαν στην Προβίαν. “Εσπερα να στείλω τήν παραταίρη μου στον πέσθον. Διάταξα τήν “Ιωσήφ να μου φερή τή άλόγ μου και ή φηρα πρής τήν έξοχή ζητώνιας να άπανεύσω καθαρό αίερα.

“Υπέφερι !...

“Ο ρομαντικός μου χαρακτήρας εύλαοιστέτο περισσότερο όταν τή άλόγ μου έτοχε μέ όρμη και τή δέντρα και τή σάνια άφανίζοιτοσαν μπρός μου σαν άστραπή.

“Αρχισα να ολλολόζζομαι τόν Σαιν Ρεμού, ό όποιος ήτο πραγματικά εύγενής αγαπόμένος από τήν Μάρθαν.

Σας είπα, ύποθέτω, ότι ποτέ δέν αγαπήσα οτή ζώή μου. Μικροσχέσις, έλαφρό φλεόν και τίποτε περιπλέον...

“Έπρεπε να εύρω μία καρδιά μεγάλη και άγνή, οάν τόν Θεό, για τήν λάτρειώ μου !

“Εσκέψθηκα όλες τής γυναίκες τής όποιας έως τότε είχα δη-Καυμία δέν είχε τήν ψυχήν πού ποθυόσα.

Χτύπησα τή άλόγ μου και σε λίγο βοισκόμουν μπρός στο στήν τής Μαριάννας Αόρης, από τήν Άνδαλουσα αν, μέ τήν όποιαν ήμουν ουνδεδεμένος τριετήν όπωσδήποτε και πρής τήν όποιαν αίσθανόμουν κάποια κλίση.

“Η Μαριάννα ήταν έμμορφη, χαριτωμένη και φιλήσοχη. Τά μαθρα τής μάτια είχαν κάμει πολλές καρδιές.

— “Ολαι σήμερα, μου ειπεν, όταν με είδε, μιλούν για σας και για τήν παραταίρη σας.

— Πώς ; ρώτησα. Μήπως δέν τήν υπέβαλα όπως έπρεπε; Τότε τί συνέτηρον ; Μήπως με κατηγόρησαν ; “Οτι έλαμα, τή έκαμα ύπακοόσας οτή ουνειδησί μου. “Εμίσσηρα πάντοτε τήν τυραννίαν κι' αγαπήθηρα θεομά τήν αιδώνιαν έντευθερίαν !...

Συνομιλήσαμε επί πολλήν ώσαν για διάφορα ζήτηματα. “Όπως είπα προηγουμένως ή Μαριάννα ήταν έμμορφη. “Η έμμορφή τής έφαινετο περισσότερο και ένκουσε τόν θαυμασμό όταν οτες ουνασιστοφαιές τή σήθης τής έπαλλε και τή μάτια τής πειούσαν φλόγες.

Πολλές φορές έδοκίμασα τή μαγνητισμένη τής βλέμμα και ποτέ δέν με ανενήκισα όσο τούς άλλους.

“Οι α αυτά έδειχταν πώς δέν τήν αγαπούσα σοβαρώς.

Κι' όταν σε λίγο τήν άποχαριέτησα και γύριξα πάλι μου ρωτούσα τήν έαυτί μου :

— “Ποιά θ' αγαπήσω ύραγε και ποιά θα γίνη ή βασιλίσσα μου σ' αύτίν τόν κόμο ;

“Ψάχνοντας οπίε βρήκα τόν ύπηροτή μου “Ιωσήφ, να με προεμένη μ' ένα γράμμα απ' τή Γαλλία, οτά ζήοια.

“Ηταν έπιστολή από τήν πατρίδα μου, από τούς δικούς μου.

Μόλις τήν άνοιξα και έδιάβασα τας πρώτες γραμμές έθροψασαν τή μάτια μου κι' έστηρίχθηκα για τή μή πέσω στο τραπέζι μου.

— Κύριε, κύριε, τί έχετε ; μ' έρώτησε ό “Ιωσήφ.

— Τίποτε, τίποτε, τού άπήνηρα. “Ισως να μην έδιάβασα καλά.

“Εδιάβασα και εκ δευτέρου τή γράμμα και δέν ουνκαυθήθηκα πιά. Σαπλώθηκα κάτω σ' αν κρανησθήηκα. Απ' τής έπιστολής αύτης μου άνηγγελαν τή θάνατο τής αγαπημένης μου μητέρας, τής μητέρας μου πού τόσο τήν σεβόμην και τήν έλάτρευα.

“Ακουσα τή ορολή τή γυνή δει μετά τή μεσημέρι όταν άνοιξα τή μάτια μου. “Η-

δέν έθυμούμενα καθόλου στην άοχη έκνεο πού ή έπιστολή μου είχε άναγγείρη. Τόν θάνατο τής μητέρας μου !

Καλή μου μητέρα ! Θά έλυθηθηκα βέβαια πολύ πού δέν ήταν εύκολο να μ' άρχαλίσω και να με φιλήρη για τέλευταία φορά... Στή σκέμη αύτη έβούρκεσαν τή μάτια μου.

“Εσπεύοιμον τή Γαλλία, όλους όσους με ήγάθησαν, τόν πατέρα μου...

“Εσκατοίμον τας προηποήσεις τής μητέρας μου, τή χάδια της, τας φροντίδες της για μένα !

Πόσες φορές μικρός δέν είχα στηρίξει τή ξανθή, ογορού κεφάλι μου οτά γονάτια τής ; . .

“Ωφειλα ήδη να επιστρέψω στην Γαλλία, για να δώ τόν πατέρα και τήν άδελφή μου, αύτους τούς δύο, τών όποίων ή λύπη και ή πίκρα θα ήσαν μεγάλες. Με πολύ κόπο έσηλώθηκα για τή ουνώζω τόν “Ιωσήφ, αλλά δέν έλαβα καμιά άπάντη. “Εκπληκτος για τήν λωπή του αύτη και για τή ήμφορ πού έπικρατοβος μέσα στο δωμάτιο δαήκωσα τής κοινείας.

Τί είδα τότε ;

“Ενόμισα πώς όνειροέομουν...

Βοισκόμουν σ' ένα δωμάτιο μέ καλαισθησάν τακτοποιήμενο, χωρίς να γυροζώ πώς ετοθήκα μέσα σ' αύτό.

Τάπητες έκάλυπτον τή πάτωμα και παραπετούματα από μπλε βελούθο ετοδίζαν τούς τοίχους και τή παραθύρα.

Πώς δέν τή είδα αύτά έξ άόχης ; “Ημουν λοιπόν τόσο ζαλιμένος ; Απονανί μου, μεταξόν τών δύο παραθύρων, μία εικόνα γυναικεία εκοέ μετ. Μόλις τήν αντίκρισα ουνκαυθήρη άπειροπίπτος.

Προέορον ! “Η εικόνα αύτή παροίταν τήν κόμησαν Σοί' Ρεμού μέ στήλην κνήνην, μαστίγιο στον ζήρη και τρύγιο καπέλλο

— “Ολες αϊ άγαμήνοεις τας όποίας είχα από τήν έπισκεπήν μου εις τή μέγαρον τού Σαιν Ρεμού, έπανήρηχοντο τώρα πάλι στον νοσ μου.

(άκολουθεί)

